

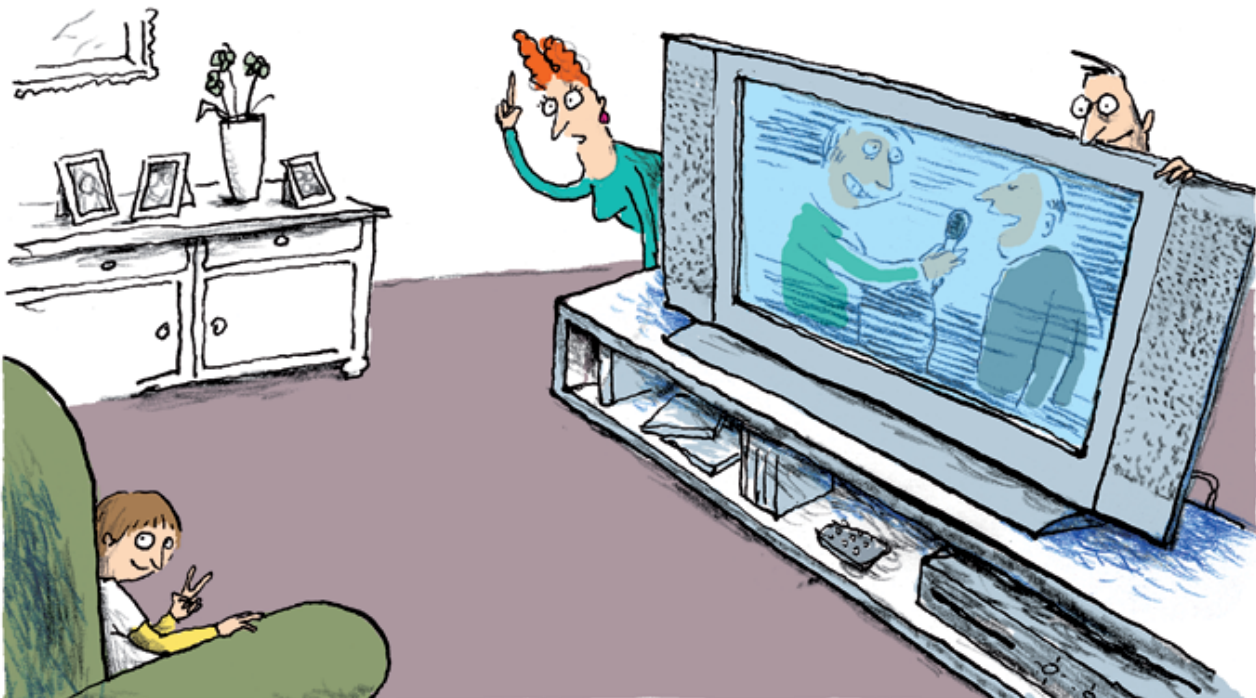

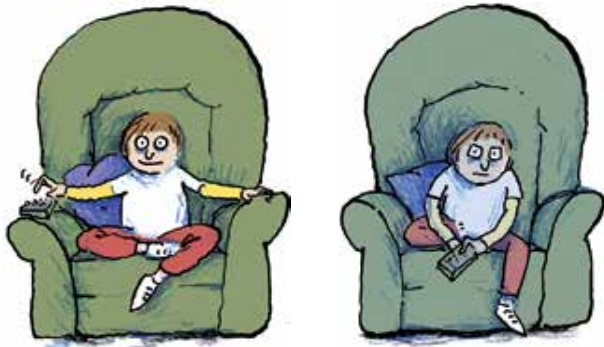
LA HISTÒRIA D'EN LLUC I LA TELEVISIÓ

Els pares entren fent renou:
«Portem un televisor nou!»

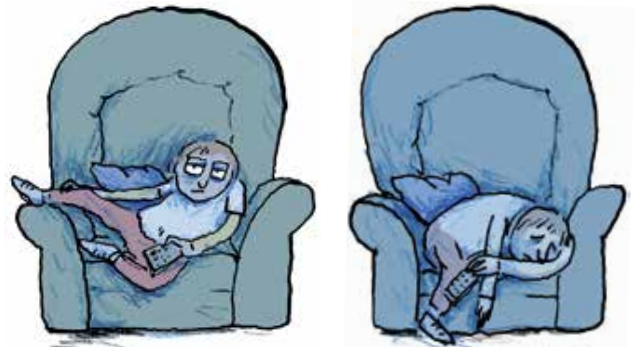
La pantalla fa mitja por;
quasi no hi cap, al menjador.
El pare prem *on* i l'engega;
la resplendor de poc l'encega.
En Lluc s'asseu còmodament
i s'aferra al comandament.

La mare li diu de seguida:
«Ja ho saps, només una hora al dia!»
Es diu en Lluc: «Una hora i prou?
Dues millor, o vuit o nou.»

Guimbava abans com una mona,
 ara no es mou de la poltrona.
 El dit polze li fa molt mal,
 au!, de tant canviar de canal.
 El món és pla, rectangular,
 estèreo i bidimensional.

El noi passa el dia ajagut.
 Se'l veu pansit, alacaigut.
 A la nit cau rendit, badalla
 i s'adorm davant la pantalla.

La seva mare li fa un prec:
 «No vull, fill meu, que et tornis cec.»
 En Lluc, però, no li fa cas;
 la cosa va de mal borràs.

El jove net s'amorra al plasma,
 pansit, neulit, com un fantasma.
 Hi és tan a prop, ves tu per on,
 que toca la tele amb el front.

En Lluc encara fa una passa.
Glup! La pantalla se l'empassa.
Ell batalla, s'hi resisteix,
però és en va, no serveix de res.
S'esfuma tot, els peus també,
colzes, braços i peroné.

La mare ho veu i té un ensurt.
L'estira amb força, no se'n surt.
El pare, l'àvia i la germana
lluiten amb la pantalla plana.
Tant se val, ai!, pobre infeliç.
Al final es fa fonedís.

Del nen que seia a la butaca
només en queda una sabata.
La mare plora, es desconsola.
El pare corre i l'agombola.

